

XI.évfolyam 4. szám Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja **2010. február**

Autóterv a KIA MOTORSnak

A pályázatról szeptemberben, általános iskolai rajztanáromtól kaptam hírt, aki ujjongva mondta, hogy megtalálta a nekem való pályázatot, majd megmutatta a kiírást. Autót kellett terveznem a Kia számára.

Már volt két füzetem tele autótervekkel, de a következő hetek estéit rajzolgatással töltöttem, így 20-30 új autóterv született, amiből a rajztanárom és a családtagok segítségével választottam ki az „ideális” és kicsit más formavezetésű autót.

Ezt egy nagyobb méretben városi környezetbe ültetve rajzoltam meg, majd beküldtük a kapott címre. Két nappal a határidő lejárta előtt már vissza is érkezett a rajzom, azzal a felirattal, hogy a címezett ismeretlen. Rossz irányítószámot írtunk a borítékra. Mindenki a szívéhez kapott, mert már nem érkezett volna be, ha megint postán adjuk fel. Másnap apa kinyomozta, hol található az a postafiók, amit megadtak, el is ment és Csepelen rá is akadt. Ezek után azt mondta, reméli, hogy nem hiába száguldozott keresztül Pesten.

A várakozást, november végén Györgyi tanárnő szakította meg, aki az egyik reggelen újságolta, hogy bejutottam az országból, az első három közé. Eddigi álmaim valóra váltak. Az eredményhirdetés, 2009. december 2-án, különleges helyen, a Camponában a Tropicarium rendezvénytermében volt, ahol a cápák és a halak a terem üvegfalán keresztül „vigyorogtak” ránk.

A várakozást, november végén Györgyi tanárnő szakította meg, aki az egyik reggelen újságolta, hogy bejutottam az országból, az első három közé. Eddigi álmaim valóra váltak. Az eredményhirdetés, 2009. december 2-án, különleges helyen, a Camponában a Tropicarium rendezvénytermében volt, ahol a cápák és a halak a terem üvegfalán keresztül „vigyorogtak” ránk.

A Kia munkatársai nagyon kedvesen fogadtak bennünket. A teremben terített asztalok vártak minket. Elsőként nézhettük meg mi is Kia új kisautóját a Vengát, mert az újságíróknak is itt mutatták meg először. Ezt, egy magyar formatervező Kovács Miklós, a zsűrizőnk tervezte, aki sajnos nem volt jelen egy üzleti útja miatt, de remélem még találkozhatok vele.

A pályázatra 2417 rajz érkezett az országból. Két kategória volt, én a középiskolásban, a 15-18 évesek közt indultam, bármelyik díjnak örültem volna, de elnyertem az első helyezést. A díj egy komoly mobiltelefonból, és a zsolnai Kia autógyár meglátogatásából állt, ami Szlovákiában

van, és tavasszal lesz, valamint az iskola nyert egy számítógépet. A gépet átadták a szüleim az Igazgató úrnak, de ő szólt nekem két nap múlva, hogy a vezetőség összeült és megbeszélték, odaadják nekem, hogy tudjam otthon használni. Meglepődtem és nagyon örülök neki, mert így nekem is lett saját gépem. Ezúton is köszönöm.

Továbbá összeismerkedtem a második és harmadik helyezettel, akikkel igyekszem tartani a kapcsolatot.

Nagyon várom a autógyár látogatását, mert eddig még csak képeken láttam. Remélem találkozhatok és beszélhetek majd a formatervezőkkel is.

Nagyon várom a autógyár látogatását, mert eddig még csak képeken láttam. Remélem találkozhatok és beszélhetek majd a formatervezőkkel is.

Vigyázó András

Kemenesi Dóra vagyok, és a 10.b-be járok. Ez önmagában még nem magyarázat arra, hogy miért szeretek fotózni.

Nos, talán negyedikes lehettem az általános iskolában, mikor először kerültem kapcsolatba a digitális fotózással szüleim fényképezőgépének segítségével. Semmit nem tudtam a fotózásról, csak érdekesnek találtam, és próbálkoztam kezdetleges képeket készíteni. A lakásban lévő tárgyakat helyeztem egyedi megvilágításba, a kerti növényeket és a környékükön található,

általam érdekesnek tartott beállításokat kaptam lencsevégre. Ezután kezdtünk édesapámmal többkevesebb rendszerességgel fotókiállításokra járni, ahol igyekeztem ellesni, hogy mitől jó egy fénykép. Minden évben megnézzük a sajtófotó kiállítást, és amikor csak tudjuk, meglátogatjuk a különböző természetfotó kiállításokat is.

Első digitális kompakt gépemet –Kodak Z740– négy éve kaptam. Ezzel már komolyabb képeket lehetett készíteni, de még mindig keveset tudtam a kamera különböző beállítási lehetőségeiről. Tavaly karácsonyra kaptam egy tükörreflexes digitális gépet –Canon EOS 450D–, amivel már több ezer képet csináltam azóta. Ezek többsége csak kísérletezgetés az új fényképezőgép nyújtotta lehetőségekkel.

Már régóta kacérkodom a gondolattal, hogy be kéne iratkozni egy fotó tanfolyamra, hiszen rengeteget szeretnék megtanulni/megtudni a fotózás rejtelmeiről, de egyelőre nem tudom összeegyeztetni az iskolai feladataimmal.

Köszönöm a lehetőséget, hogy bemutattam fotóimat az iskolában.

Egy szalagavató margójára

Gimnazista korom egyik meghatározó élménye volt a szalagavató. Emlékszem milyen büszkék voltunk, amikor megkaptuk az iskola szalagját. Mind ezt aztán a szokásos tánc és bál követte. December 5-én a katonai főiskola színháztermében újra büszkeség töltött el, amikor az osztályomon végignézttem. Huszonnyolc boldog szempár kereste a színpadról az ismerős arcokat. Az ünnepélyes szalagtűzés után pedig jöhettek a felszabadult pillanatok, a két utolsó éves osztály tánca. Az este egyik lesz azon feledhetetlen pillanatok közül, amit az osztályommal négy év alatt átéltünk. Persze mindezt lázas készülődés előzte meg majd két hónapon keresztül. Táncpróbák kora reggel és délutánonként, nagykabátban a sportpályán vagy izzasztó körülmények között a tornaszobában. A nagy esemény előtti napok igen feszülten teltek, de szombat este, dacára betegségnek és járványveszélynek, mindenki felszabadultan élvezte a „reflektorfényt”. A felhőtlen ünneplés természetesen nem jöhetett volna létre a tizenegyedik évfolyam kiváló szervező és rendező munkája nélkül. Most pedig álljon itt néhány élménybeszámoló a főszereplőktől!

„A szalagavatóra való készülés rengeteg energiánkat, időnket elvette, de ennek meg is lett az eredménye. A táncok (magunkhoz képest) jól sikerültek, és közben jól is éreztük magunkat. Köszönjük a 11-esek közreműködését, hogy ilyen szép estét szereztek nekünk!” (T.T.)

„Mindenki izgatottan készült a december 5-ei szalagavatóra: már ősz elején minden lány kívá-

lasztotta a keringőruháját, időpontot egyeztetett a fodrászával, frizurákat nézegetett, és persze a tanulás mellett szorgalmasan tanultuk a táncokat is. Úgy érzem, mindenki a legjobb formáját hozta, és amennyire láttam, meg hallottam, a nézőknek is nagyon tetszettek a keringők, a rocky, a néptánc-salsa-tango-hip-hop. A 11-esek igazán profi munkát végeztek, és hálásak vagyunk a segítségükért. Egész biztosan felejthetetlen élmény marad ez az este.” (E.Zs.)

„Számomra a szalagavató az év elején még egy nagy esemény volt, amiből később aztán egy hétfő 0. órai hidegben táncolós fölösleges dolog lett. A korai és késői táncpróbák később állandósultak és megszokottá váltak. A hetek teltek, táncpróbák voltak, később jöttek az egyéb dolgok szervezései. Szalag-megbeszélés, frakk-bérlés, szalagtűző zene kiválasztása és még sorolhatnám. Ez nem volt egy egyszerű menet, ugyanis az osztály fele palotáspróbán volt osztályfőnökin és fizika óra hiányában alig volt időnk megbeszélni ezeket az „apróságokat”. Ahogy közelgett a szalagavató napja, úgy sűrűsödtek a táncpróbák és úgy ment el mindenkinek a kedve az egésztől. Mikor már mindenki kellőképpen mindenhova kívánta az egész eseményt, akkor jött el december 5-e. A feszültséget kitáncolva magunkból, a betanult koreográfiákat nagy beleéléssel adtuk elő. Összességében mindenkinek mondhatom: jó dolog a szalagavató.” (F.T.)

-fa-

12. b álma

Négy éve koptattuk már az iskola padjait, tömtük a fejünket tudással, színesítettük az iskola 208-as termének környékét, főztük a teát, mindenféle idegennel beszélgettünk az ablakból, nyertük a bajnokságokat, és boldogítottuk tanárainkat, mikor eljött eddigi életünk talán legstresszesebb és egyben legjobb időszaka. Hol is kezdjem...? Minden Balatonfenyvesről indult. A 2009-es tanév első 2 napján a 12. b osztály nem jelent meg az iskola területén, sem annak környékén. Ugyanis a 12. b szeptember 1-jén a Balaton mellett tartózkodott, ahol megkezdték a szalagavatóra való felkészülést.

A nyár utolsó napján vonatra szálltunk és meg

sem álltunk a „magyar tengerig”. Elfoglaltuk a szállásunkat, csobbantunk egyet a Balatonban, majd megvacsoráztunk és megtartottuk első megbeszélésünket. Az illúziónk, hogy nem lesz semmi gondunk, mert egy rendkívül összetartó osztály vagyunk, szinte az első 5 percben szertefoszlott. A parlamentben nem hallani olyan vitákat, amilyeneket mi előadtunk. Első feladatunk volt eldönteni, milyen keringőt szeretnénk majd bemutatni. Természetesen mindenki mást akart, ha 2 dolog közül kellett választanunk, biztos kijött még vagy 3 lehetőség, ezért szavazásra bocsátottunk mindent, amit csak tudtunk, még azt is, amit nem tudtunk. Végül sikerült választani, utólag persze

mindenki nagyon örült, hogy végül is az angol keringő mellett döntöttünk. Sok sírás-rívás, vágás, hosszabbítás és lassítás után megszületett a zenénk: Selah: Wonderful, merciful, savior című száma, amely nagyon jó választásnak bizonyult. Judit tanárnő, lányával, Kun Enikővel pár hét alatt „összedobta” a legszébb keringőt, amit valaha láttam. Az ember könnye kicsordul, ha meglátja. A zene is tökéletesen passzolt hozzá, minden kifogástalan volt, már csak a kivitelezéssel voltak gondok, de azt is megoldottuk. Feláldoztuk jó pár hétvégénket, jó sokat lógtunk, ahonnan csak tudtunk, ahonnan meg nem tudtunk, onnan is ellógtunk. Nagy kutyaszem alkalmazásával elmotyogtuk, hogy: de hát a szalagavatóra készültünk, és a tanárok szíve, mint az olvasztott vaj, szétfolyt. Közben beiktattunk néhány vitát az osztálytáncunk és a videónk ügyében, és lassan körvonalazódni kezdett a műsorunk. Átrágtuk magunkat a zenei műfajok összes létező és nem létező fajtáján, szortíroztunk, selejteztünk és Potterünk álmát is kezdtük egyre élesebben látni. A képek válogatása az egyik legnehezebb feladatunk volt. A rengeteg emlék, amit néhány nap alatt össze-

szedtünk, alig tükrözte a valóságot, az emlékeket, amelyeket sosem akarunk feledni. A képek újabb vidám percek hoztak a készülődés zűrés napjaiba. Próbáinkat az iskola Áprily termében tartottuk nagyrészt, ahol újabb fotókkal gazdagítottuk albumunkat. A gyakorlás nem ment zökkenőmentesen, ilyenkor mindenkin kijött titkos betegsége, ami miatt éppen nem tudtunk ezt vagy azt tenni. A mai kor doktorai ezekre nem találtak még gyógymódot, viszont szerencsére valahogy a szalagavató után mindenki azonnal kigyógyult belőle.

Végre eljött a várva várt nap, áldozatos munkánk gyümölcse 2009. december 5-re megérett. Eljött a nagy nap. Amikor Judit tanárnő és Hajnalka tanárnő végre feltűzte szalagjainkat, és bemutathattuk, amire már annyit készültünk. Kisebb nagyobb botlások ellenére biztosan mondhatom, hogy az egyik legszebb napunk volt, tele örömkönnnyekkel, nevetéssel és szórakozással, mert az egész este rólunk szólt, rólunk, az iskola „feketebárányairól”.

Városi Fanni

Benne lesznek a TV-ben!

December 2-án nagy izgalomban volt az egész iskola, mert az M1 stábja jött felvételt készíteni a diákokkal és a tanárokkal. A mi osztályunkat, a 10. a-t kérték fel, hogy szervezzük meg az adventi gyertyagyújtást. Rögtön elkezdtük a műsor összeállítását, amihez tanárainktól is sok segítséget kaptunk. Engem és Katit kérték meg, hogy színebbé téve a kis műsorunkat, mondjunk el egy-egy verset. Szívesen vettük a felkérést, bár a versek kiválasztása nem volt egyszerű, hiszen rengeteg gyönyörű költemény közül kellett választanunk. Végül egy Szabolcska Mihály és egy Pilinszky János verset mondtunk. Úgy gondolom, hogy jól döntöttünk, hiszen nemcsak nekünk, de mindenki másnak elnyerte tetszését. A műsor ének-léssel folytatódott – de ezt vasárnap úgys láthat-

tátok már. Ezeknek kiválasztásában és megtanulásában Székely Gábor tanár úr nyújtott segítő kezet. Mikor eljött a várva várt pillanat, nagy izgalommal mentünk fel a 11. b termébe, ahol miután összeszerelték a világítást és beállították a kamerákat, tiszteletes úr rövid áhítata után előadtuk műsorunkat. Nagy örömmel vettem észre, hogy nemcsak mi élveztük, hanem a hallgatóságunknak is tetszett. Azóta is sokszor megszólítanak ismerősök és ismeretlenek a buszmegállóban, hogy elmondják, mennyire tetszett nekik az adás. Végezetül a néző szavait idézem: „Nagyon büszke lehet erre a műsorra az iskolátok! Gratulálok”

Dános Tímea 10. a

„Szívemben már őt megtaláltam”

Rajz- és esszéíró versenyt hirdetett meg a Magyarországi Református Egyház Zsinati Elnöksége, a Kommunikációs Iroda és a Református Pedagógiai Intézet. A verseny országos és nyilvános volt 6 kategóriában. A 2009. évi Reformáció hónapja alkalmából hirdették meg Kárpát-medencei magyar oktatási intézmények diákjai számára.

A pályázat egyben emlékeztet is jelentett Ady Endrére, halálának 80. évében.

A pályázat céljának meghatározása: gyermekrajzok készítése Ady Endre ihletésére

Az ajánlott versek: Gyémánthó, Kis, karácsonyi ének, Én iskolám, köszönöm most neked, Karácsony, Harang csendül.

A feladat bibliai személyek, bibliai jelképek szabadon választott technikával illusztráció vagy

a vers ihletésére született képzőművészeti alkotás készítése.

A pályázatra összesen 760 db alkotás érkezett. Ennyi műremek közül kellett kiválasztani korcsoportonként a legjobb 36 alkotást. Több órán keresztül összesen velem együtt három rajztanár válogatta, nézegette, mérlegelte az alkotásokat.

Nehéz volt a sok szép rajz, festmény, grafika közül eldönteni kik is azok az alkotók, akik meg fogják megkapni december 2-án a Budapesti Lónyai utcai Református Gimnáziumban az elismerő oklevelet.

Érdemes tehát a rajzzal és festéssel is pályázni, hiszen az elismerés e téren is megnyilvánul.

Györgyi tanárnő

„Tollforgatók” figyelem!

Talán az „öregebbek” emlékeznek még rá, hogy pár évvel ezelőtt az Alfának volt irodalmi rovata, ahol a diákok megjelentethették saját alkotásaikat. Jól működő rovat volt, talán azért szűnt meg, mert szerkesztője (Bende Orsi) egyetemista lett. Szeretném, ha újra életre kelhetne, és lehetőséget adhatnánk friss tehetségeinknek.

Tehát! Ha írsz verseket, novellákat, és szívesen megmutatnád őket diáktársaidnak, örömmel lennénk első kiadód. Válogatott verseidből vagy prózádból maximum egy A/4-es oldalnyiit küldj el a szerkesztőségbe (kovalik.judit@szrg.hu) saját ne-

veddel vagy álnéven, ahogy neked jobb!

Ha inkább az irodalmi újságírás vonz, írhat szajánlást (méltatást, kritikát stb.) kedvenc alkotóról vagy alkotásodról, ezt is kíváncsian várjuk a fenti címre.

Néhány illusztrációval, rajzzal, festménnyel, művészi fotóval még szebbé tehetnénk újságunkat (persze bele kell kalkulálni a fekete-fehér megjelenést).

Szóval! Segíts, hogy izgalmasabbá, érdekesebbé tehesük az Alfát!

Majzik Viktória

Majzik Viktória vagyok, Budakalászon lakom a szüleimmel és két kistestvéremmel. Három éve járok az SZRG-be.

Óvodás korom óta rajzolok. A rajz sokat jelent a számomra, mert ezzel tudom igazán kifejezni magamat. Régebben mindig én találtam ki a figurákat, de pár hónapja egyszerű rajzfilmekből megtetszett néhány alak, szerintem felismerhető, hogy melyikekből. Persze már aki látta a sorozatot. Leszögezem, hogy

sohasem másoltam. Nagyon kedvelem a meséket és a rajzfilmeket, de a zene adja nekem a legtöbb inspirációt, anélkül nem tudok értékelhető alkotni.

Sehol nem tanultam rajzolni, mindig magamat képeztem. Tudom, hogy sok a hiányosságom a perspektíva és egyéb terén és keményen kell tanulnom, ha be akarok jutni az Iparművészeti Egyetemre. Animátor szeretnék lenni. Állandóan tervezek, rend-

kívül szeretem ezt csinálni. Naponta órákat rajzolok. Otthon próbálkozni szoktam a mozgásfázisokkal, ami eléggé időigényes. Néha készítek kis képregényeket is.

Különböző rajzversenyeken nyertem már. Idén a Református Gimnáziumok Országos Rajzversenye Kisvárdán volt a legnagyobb élmény a számomra, mert neves művészekkel találkozhattam,

és örömmel fogadtam a bírálataikat a munkáimmal kapcsolatban. Bízattak, hogy sose hagyjam a rajzot. Remélem a hobbym lesz a munkám egy napon. Köszönöm, hogy az első önálló kiállításomat megrendezhettem az iskolában. Büszke vagyok azokra a rajzokra, de persze látom bennük a hibákat is. Mindig azon dolgozom, hogy jobb legyek.

Skanzeni látogatás

2009. november 26-án az osztállyal (10. NYELVI) skanzeni látogatáson vettünk részt. A reggelt az iskolában kezdtük egy történelem órával, majd ezt követően egy áhítat után útnak indultunk a skanzen látványtárához. Az út közel háromnegyed órát vett igénybe, amit gyalog tettünk meg. Az épületben egy, az ott dolgozó muzeológusok közül (Éva (nem tudom a teljes nevét)) tartott nekünk egy 20 percesre tervezett előadást. A prezentáció a múzeumok szerepét, foglalkozási köreit és az ott dolgozók feladatát mutatta be az osztályunknak, úgy, hogy minket is belevont a beszámolóba. Az előadás után két csoportra osztották az osztályt. Az első csoport azokat a személyes tárgyakat katalogizálta, amelyeket mindenkinek magával kellett hoznia. Ez a kis „játék” hozzásegített ahhoz, hogy még jobban megismerjük a muzeológusok,

azon belül a leltározók munkáját. A másik csoport addig egy tárgykeresésen vett részt. A tárgyakat a karácsony témakörében válogatták össze egy lapra, ahova a hiányzó adatokat kellett beírni. Miután a csapatok végeztek, megcsináltuk ellentétesen is a feladatokat. A leltározott tárgyaknak is volt szerepe, mert mint később kiderült, egy kiállítást kellett belőle készítenünk, majd egy jelképes megnyitóban publikálni. Viszont a napnak még nem volt vége, a „megnyitó” után az egyik alkalmazottal elmentünk a Felső-Tisza tájegységre, ahol elmesélt nekünk egy történetet. Ez olyan fél órát vehetett igénybe, majd ezután mindenki ment haza, vagy vissza az iskolába. A látogatás az ismertetésen kívül remek lehetőséget adott ahhoz, hogy bekukkantást nyerjünk a muzeológus szakmába.

Művészeti triatlon 2009

A 2009-es évben december 4-5-én rendezte meg a Lónyay utcai Református Gimnázium Művészeti triatlonját a magyar református gimnáziumok 10-11. osztálya számára. A mi iskolánk először indult ezen a versenyen, négy tanulóval. Háromféle művészeti ágban kellett helyt állni, irodalmi, művészettörténeti, és ének-zene ágakban. Az első nap esszét kellett írni, mindenkinek a választott tantárgyából. Másnap a gyakorlati forduló következett, ezen Csoóri Sándor illetve Ady verseket szavaltunk, egy népdalt és egy dicsőretet énekel-

tünk és mindezeket megelőzően vetületi rajz alapján kellett egy templomot rekonstruálni a tanulóknak. Eredményeink a következők lettek:

Csapatban:

Kun Édua, Albert Réka, Vigyázó András 5. hely

Egyéniben:

Kun Édua (rajz-művészettörténet) 1. hely

Demjén Anna (ének-zene) 2.hely

D. A.

„Őszi muzsika...”

Ez év november 13-án, pénteken délután 17 órai kezdettel tartottuk meg, immár hetedik alkalommal, gimnáziumunk legnagyobb terme, az Áprily terem, névadójának 122. születésnapja alkalmából az Áprily Lajos estet.

Mindenkit arra kértünk, hogy a csendes versmondó délutánra, hozzon magával egy gyümölcsöt és egy szál gyertyát. S ha teheti, Áprily szöveget – amit majd elmond vagy felolvasson – illetve zenét (saját előadásban vagy akár hangfelvételen).

Az estet mostani diákok, vendiákok és tanárok tisztelték meg.

A kezdő áhítat bensőséges hangulatát a csészenyi gyümölcstea őszi aranypárja lengte kö-

rül. S a közös tálba tett egy-egy őszi muzsikáló gyümölcs mellett meggyújtott egy-egy szál gyertya fénye világította meg az emlékezet verseit és énekét s a versmondókat, az énekest s a többi résztvevőt.

Ajándékként kaptuk ezt a délutánt mindnyájan. Amelynek tárgyasult mibenlétét Áprily Lajos sétabotja koppantotta az asztalon: egy délutánra az Áprily völgyből az Áprily terembe vándorolt az a turistabot, amellyel valamikor a hatvanas években fényképezték a visegrádi várdombon a költőt.

*„Most már a barna, dérütötte rónán
mulandóságról mond mesét a csend.
Most már szobádba halkan elvonulhatsz
s hallgathatod az álmodó Chopint.*

*Most már a kályhat űz víg ritmusára
merenghetsz szálló életed dalán,
míg bús ködökből búcsút int az erdő,
mint egy vöröshajú tündérleány.”*

A csendes megemlékezés krónikásaként, Áprily soraihoz csupán egy köszönömöt fűzök. Köszönöm azoknak, akik itt voltak emlékezni.

S maradunk annak ígéretével, hogy jövőre is találkozunk ugyennekkor, ugyanitt.

Szentendre, 2009. november 14.
Kiss Székely Zoltán

Farsang

Az elmúlt évekhez hasonlóan idén is a 7. osztály kapta azt a feladatot, hogy megszervezze a farsangot.

Osztályfőnöki órákon kezdtük el a szervezést. Kiosztottuk a feladatokat, összegyűjtöttük a különböző ötleteket. Aztán február 12-én eljött a nagy nap, ahol kiderült milyen munkát végeztünk Tünde és Márta tanárnők segítségével.

A bál 17. 00 órakor kezdődött. Először a jelmezes felvonulás volt, amit egy 7 tagú zsűri értékelt, különböző kategóriákban. A díjazottak pizzát kaptak, a közönségdíj nyertese pedig tortát vehetett át. A jelmezesek értékelése után Matteo különböző, érdekes bűvészműtárványokkal kápráztatta el a közönséget. Közben csocsóbajnokságon vehettek részt a jelentke-

zők, vagy aki akarta, kipróbálhatta a táncszőnyeget.

Ismét volt teaház és büfé, ahol, mint mindig, most is sok finomság volt, a szülőknek köszönhetően. Az Áprily teremben pedig mindenki kedvére táncolhatott.

Mint minden buliban, itt is gyorsan elrepült az idő, és 21. 00 órakor befejeződött az idei farsang. A 7. osztály még maradt rendet rakni, azután mi is hazamentünk.

Aki akarta, az jól érezhette magát, hiszen minden adott volt hozzá.

Köszönet illeti mindazokat, akik részt vettek a farsang szervezésében és lebonyolításában.

Sipos Zsófia Alexandra 7.a

A magyar kultúra napja

A Magyar Kultúra Napja - január 22-e - ugyan nem piros betűs ünnep, de arra emlékeztet, hogy 1823-ban Kölcsey Ferenc költőnk ezen a napon fejezte be a nemzeti imádságunk, a Himnusz megírását.

A Himnusz könyörgés, amelyben Kölcsey arra kéri Istent, hogy jókedvvel, bőséggel áldja meg hazánkat, nemzetünket. A Himnusz csak hat év múlva jelent meg először nyomtatásban. 1844. február 29-én pályázatot írtak ki a vers megzenésítésére. A 14 pályázó közül Erkel Ferenc zeneszerző lett a győztes.

A megzenésített Himnusz 1844. július 2-án hangzott fel először a Nemzeti Színházban. Azóta éneklí minden magyar ember, egyházi és állami ünnepeken, évfordulókon, országos eseményeken. A Himnusz közös éneklésével kezdődik az új esztendő és az új tanév is. Szövege és dallama nemzedékről nemzedékre örök-

lődik. Alkotóinak neve és példás hazaszeretete örökre ismert lesz.

Kölcsey Ferenc már nem hallhatta Erkel Ferenc dallamát, mert 1838-ban meghalt. 1849-ben törvény rendelkezett arról, hogy a megzenésített Himnusz legyen a magyar nép nemzeti imádsága. Az ismert dallam a magyarság összetartozását jelenti, bárhol is hangozzék fel a világban.

Január 22-én különböző rendezvények emlékeztetnek bennünket hagyományainkra, gyökereinkre és múltunkra. A Parlamentben kitüntetések adnak át azoknak, akik sokat tesznek a magyar kultúráért, művelődésért.

A Himnusz megrongálódott kéziratát az Országos Széchényi Könyvtárban őrzik.

Sipos Zsófia Alexandra

7.a

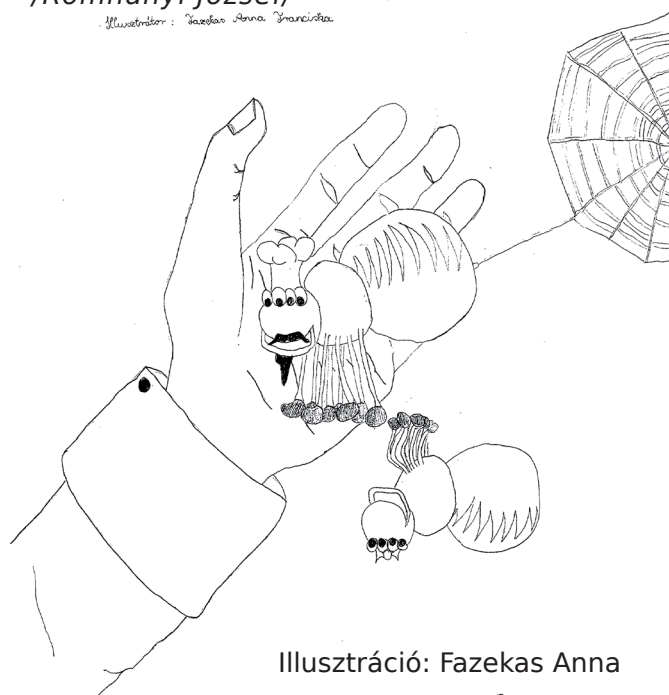
A pék pókja

Az apróka
pók-apóka,
s a porhanyó
potrohú
pókanyó
a pékségben
a szennyezett
mennyezetre
nyálból való
máló
hálót
font, -
pont.
A kópé
póknép
pótlék-
hálókat eresztve
keresztbe
a pókasztal fölött,
hálóból ebédlőt kötött.
Félt a péppel pepecselő pék,
hogy odapök
a pók,
illetve a liszttel
hintett púpos pépre tisztel.
Ezért leseperte az apróka

pókpárt a padlóra.
Csattant a fapapucs -
Fuccs!
Így járt pórul a két pupák
pék
pók.
Pukk.

/Romhányi József/

Illusztrátor: Fazekas Anna, Franciska

Illusztráció: Fazekas Anna